

Portfolio

Basia Budniak

2024

info@basiabudniak.com
513 454 409
www.basiabudniak.com
[IGbasiabudniak](#)
[#basiabudniak](#)

B|O

Basia Budniak

fotograficzna aktywistka, podkreślająca gest fotograficzny, będący gestem społecznym i politycznym. Tworzy prace w oparciu o kolektywne użycie fotografii.

Ja – podejmuję temat uwikłania ludzi w maszynierię fotograficzną. Dlatego często dekonstruuje moment fotograficzny, moment gestu fotograficznego, tego, co się wydarza przed aparatem, wobec niego i świata w jego obecności. Interesuje mnie refleksja jak i dlaczego używamy fotografii. Gdzie w tym wszystkim jest ludzkie ciało i myśl.

Przetwarzam użycie maszyn w szerszym kontekście doskonalącej się sztucznej inteligencji, dla której to obok tekstu, fotografia, będąca jedną z wielu technik przechwytywania obrazu jest głównym źródłem wiedzy (*I'm not a robot*, *Kto widział Senstera* czy *Głową w chmurze*).

Używam fotografii, eksperymentuję z momentem styku człowieka z aparatem fotograficznym – od prywatnego użycia (rodzinny portret – *Mandale*) po polityczne (portret biometryczny – *Maska*). Dlatego często swoje prace buduję na przeżyciu kolektywnym, wspólnotowym, bo też tak postrzegam fotografię – jako powszechny proces, któremu podlegamy (*Profilówka*, *Czarne serce*). Udział w open Callu CSW Zamek Ujazdowski jest dla mnie okazją do przełamania macierzyńskiej stagnacji w pracy twórczej i włączenia własnej myśli w program ogromnie cenionej przeze mnie Galerii oraz zdobycia doświadczenia we współpracy z tak dużą instytucją.

I'm not a robot 2022

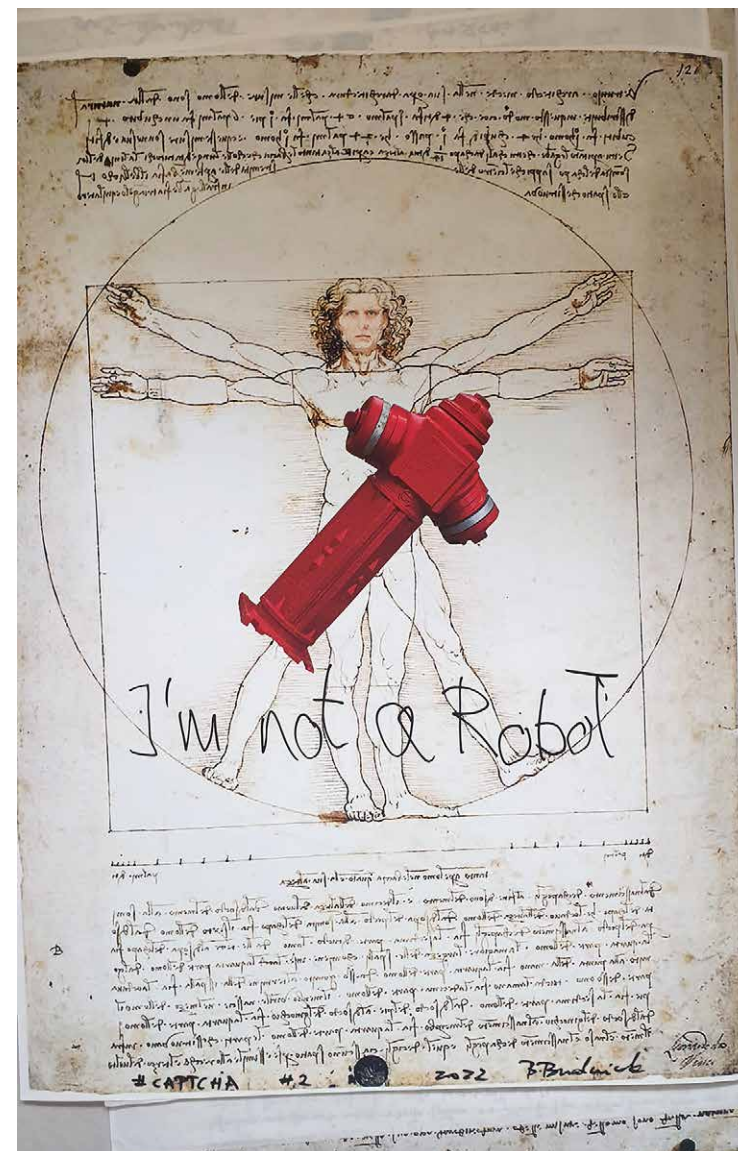
I'm not a robot to praca, nad którą pracuję od dwóch lat, biorąc na warsztat doświadczenie algorytmów, robotów (szeroko pojętych urządzeń zaprogramowanych do współpracy z człowiekiem) oraz doświadczanie widzenia maszynowego.

W tej pracy konfrontuję się z CAPTCHA [Completely Automated Public Turing test to tell Computers and Humans Apart]. Człowiek w roli testera ma weryfikować lapidarne lub trudne do odczytania, bo często obciążone błędem cyfrowym obrazki i potwierdzać tym swoje człowieczeństwo. Taka czynność stawia relację człowieka z programem na ostrzu noża, budzi niechęć użytkowników i powoduje spadek nastroju. CAPTCHA frustruje (ogromne ślady tej frustracji można znaleźć w Internecie).

Wybrałam jeden z częstych motywów CAPTCHA image – hydrant. Nie tyle ze względu na jego atrakcyjność, ale dlatego, że jednym z wielu problemów algorytmów dekodujących scenę uliczną jest odróżnienie hydrantu od człowieka.

Całości pracy przyświeca znaleziona na tweeterze wypowiedź-frustracja autorstwa nikiego Christofera Sabata, **I feel good knowing that if the robots ever try to take over the world I'll be safe if I simply hide behind a fire hydrant** [Czuję się lepiej, wiedząc, że jeśli roboty przejmą kontrolę nad światem, będę bezpieczny, kiedy schowam się za hydrantem].

2022 – Radosna śmierć obrazów, kur. Bruno Humbert i Franek Ammer /Fotofestiwal 2022 w Łodzi

Select all images with

an artist

Click verify once there are none left.

Please try again.

VERIFY

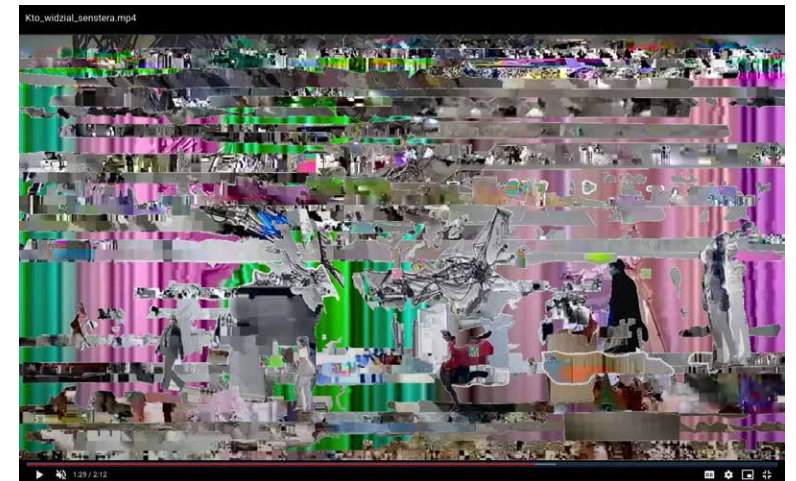

Kto widział Senstera 2021

Kto widział Senstera to krótkometrażowy film, który powstawał przez ponad 3 miesiące podczas ekspozycji Senstera w Zachęcia na wystawie *Rzeźba w poszukiwaniu miejsca* kuratorowanej przez Annę Marię Leśniewską. Senster, dzieło Edwarda Ihnatowicza w latach 70. zaginęło. Odnalezione na początku lat dwutysięcznych przez Annę Olszewską, sprowadzone do Polski i przywrócone do sprawności przez zespół naukowców z AGH w Krakowie można oglądać na różnych wystawach w Polsce i za granicą. Jest to rzeźba kinetyczna, która wymaga ciągłego nadzoru ze względu na ewentualne usterki w oprogramowaniu sterującym ramionami rzeźby. W swojej pracy korzystałam właśnie ze streamingu kontrolującego Senstera. Jednak w ciągłą rejestrację wkradały się tzw. glitche – błędy zapisu obrazu cyfrowego, które powodują bardzo ciekawe wizualnie zakłócenia obrazu, ale tym samym wytrącają z równowagi pozycję widza, który ufa w obiektywizm kamery. Zakłócenia w obrazie wskazują na inne siły go przechwytyjące i podważają wiarygodność samego medium jakim jest obraz z kamery monitorującej. Film jest też ciekawą dokumentacją reakcji człowieka na robota. Film powstał we współpracy z Anną Olszewską z re:senster:lab.

Dostęp:
<https://vimeo.com/823746051>

Wystawy
2021 – *Postkwiaty ich życia*, kur. Igor Omulecki, KARROT, Warszawa

video, glitch, animacja, widzenie maszynowe, przechwytywanie obrazu cyfrowego, streaming

Czarne serce 2020–2021

Czarne serce – Kamera serce – to gest artystyczny, akt wsparcia i sprzeciwu, transparent, manifest. To nieustannie rejestrująca Kamera-serce. Powołana w tym kształcie z puszek otrzymanych od artystów w 2020 roku. Artystów czujnych i czułych. Ujęta w symboliczną formę serca, nieruchoma, wypełniona światłoczułym materiałem, odnosiła się do emocji czasu pandemii i działań, które wymagały zajęcia stanowiska, wsparcia i sprzeciwu. Głosy te nagrałam w audycji, do której realizacji zaprosiłam Maję Luxenberg. Można ją odsłuchać w Radio Kapitał, pasmo Radio Apokalipsa. [Kasandra 44/czarne serce #15](#).

Wykorzystuję tutaj technikę solarigrafii, czyli długoterminowe naświetlenie materiału światłoczułego z wykorzystaniem pinhole. Do pracy zaprosiłam znajomych mi artystów, prosząc ich o dostarczenie puszki, z której mogłabym zrobić kamerę obscure. Otrzymałam 55 puszek od 40 artystów.

Czarne serce zostało zawieszone w Krakowie dnia 4. lipca 2020 roku na fasadzie budynku Składu Solnego, w którym miałam pracownię i zdjęte 17. grudnia 2020. Naświetlało się 3984 godziny, 166 dni solarnych, 6 cykli lunarnych.

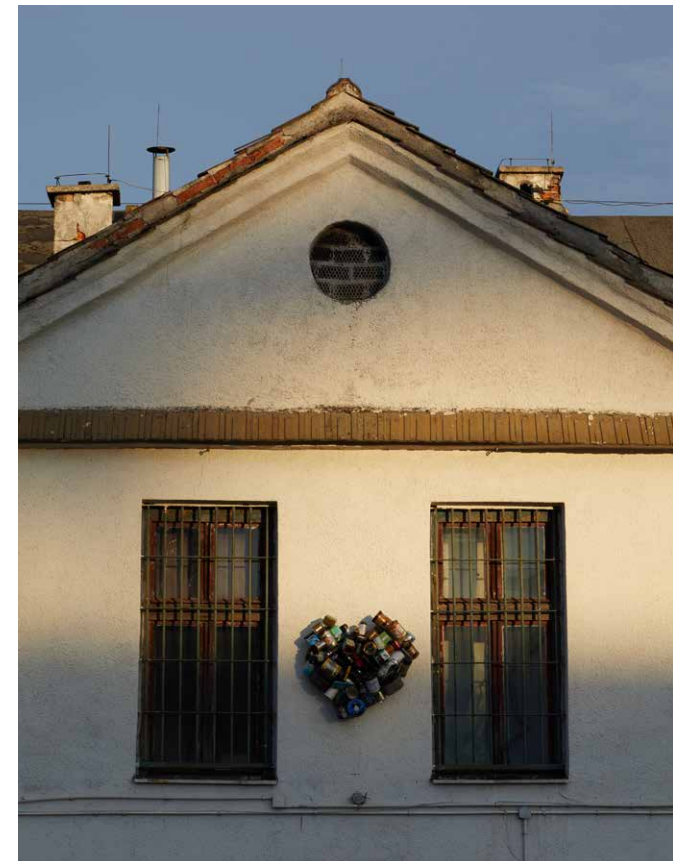
Zwieńczeniem pracy ma być książka artystyczna, w której zostaną zebrane wszystkie historie *Czarnego serca* i obrazy z kamery-serce.

Wystawy

2021 – Galeria Centrala w Poznaniu, ZPAF Gallery w Krakowie, Vintage Fotofestiwal w Bydgoszczy

2022 – Fotofestiwal w Łodzi oraz 8. Biennale Mediations we Wrocławiu

*bycie czujnym jest wyzwaniem,
bycie czułym bohaterstwem*

Nagrody

Fake New, Galeria Centrala Poznań (2020), OFFO (2021), Vintage Fotofestiwal w Bydgoszczy (2021)

Dokumentacja wybranych wystaw: ZPAF Gallery w Krakowie (2021), poniżej Fotofestiwal w Łodzi (2022).

Rezydencja artystyczna w 19Rzekach w Łodzi i praca z Marią Luxenberg nad słuchowiskiem oraz przygotowanie makiety zina, czerwiec 2021.

Maska 2018

Maska to działanie artystyczne, w którym konfrontuje się z sytuacją portretową, przełamując naturę medium fotografii. To zderzenie namacalności i fotograficznego śladu, doświadczenie własnej twarzy w sytuacji oddania jej rzeczywistości wirtualnej.

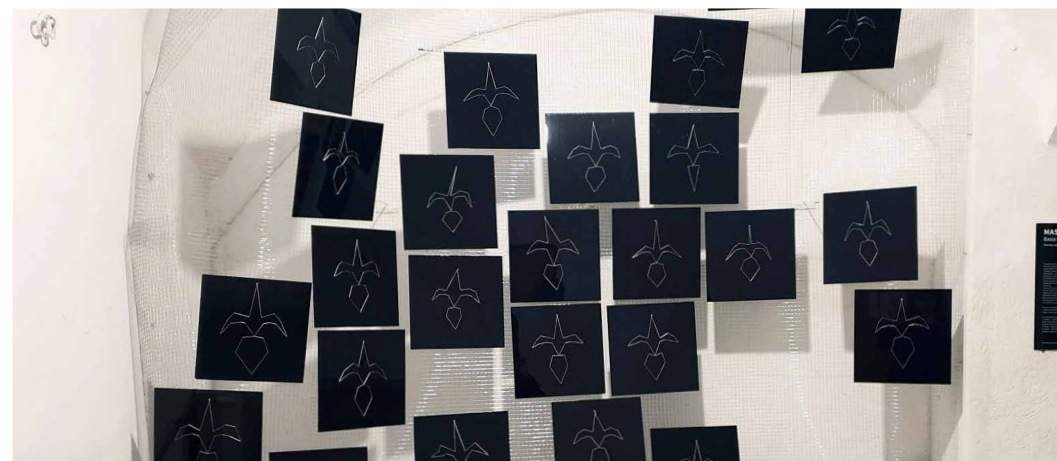
W każdym momencie, gdzieś w cyfrowej chmurze programy aktywizują z naszych fotograficznych portretów portret cyfrowy, tzw. maskę. Nie wiedząc o tym, coś albo ktoś dotyka naszej twarzy.

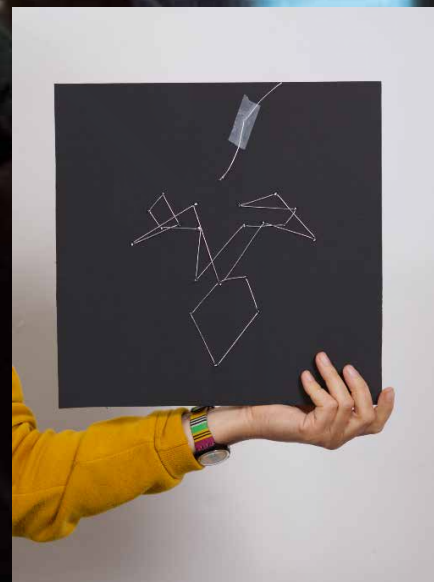
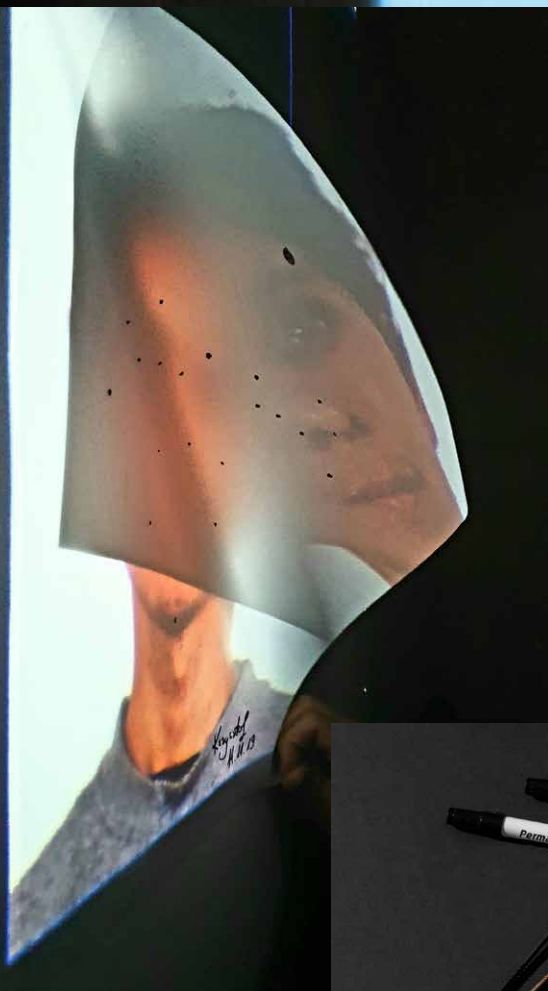
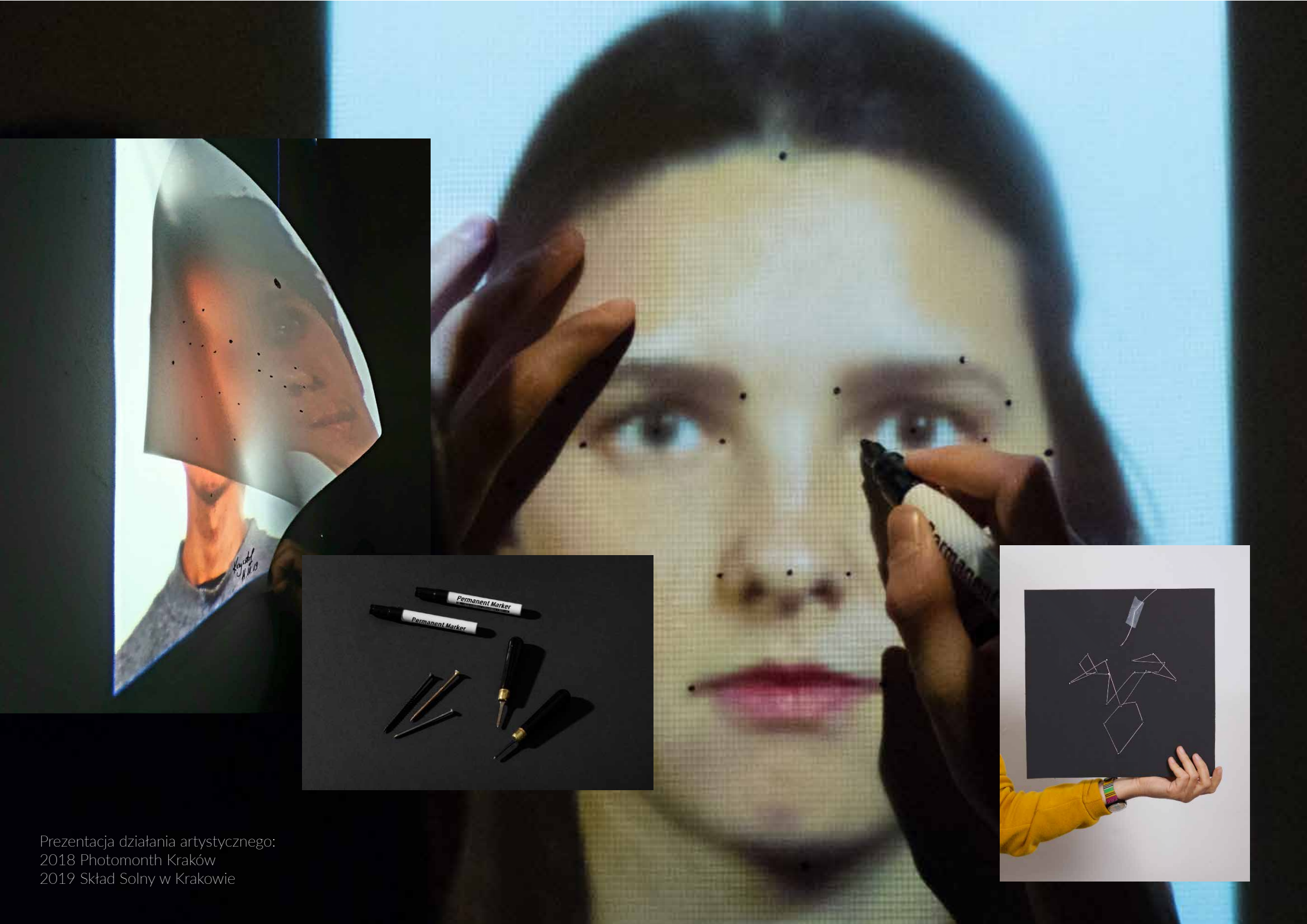
Zaaranżowana przeze mnie sytuacja pozwoliła na konfrontację z własną twarzą, na dotyk i odkrycie jej w sposób, w jaki mogą to robić nieme sieci neuronowe i programy do detekcji twarzy. Zapraszam do uczestnictwa w przejściu swoistego rytuału – od wykonania zdjęcia według europejskiej normy ICAO 9303, przez dotyk – detekcję i ekstrakcję cech twarzy według mojego algorytmu, po wyplecenie maski – cyfrowego portretu.

Na podstawie pozyskanych matryc tworzę foto-obiekty, które instaluję w Sieć.

Założeniem projektu jest próba natury medium fotografii i samego portretu oraz zaangażowanie w politykę nowych mediów i dyskusję na temat tożsamości uwikłanej w problematykę prywatności i cyberbezpieczeństwa.

Patronat: Fundacja Panoptykon oraz Fundacji Splot

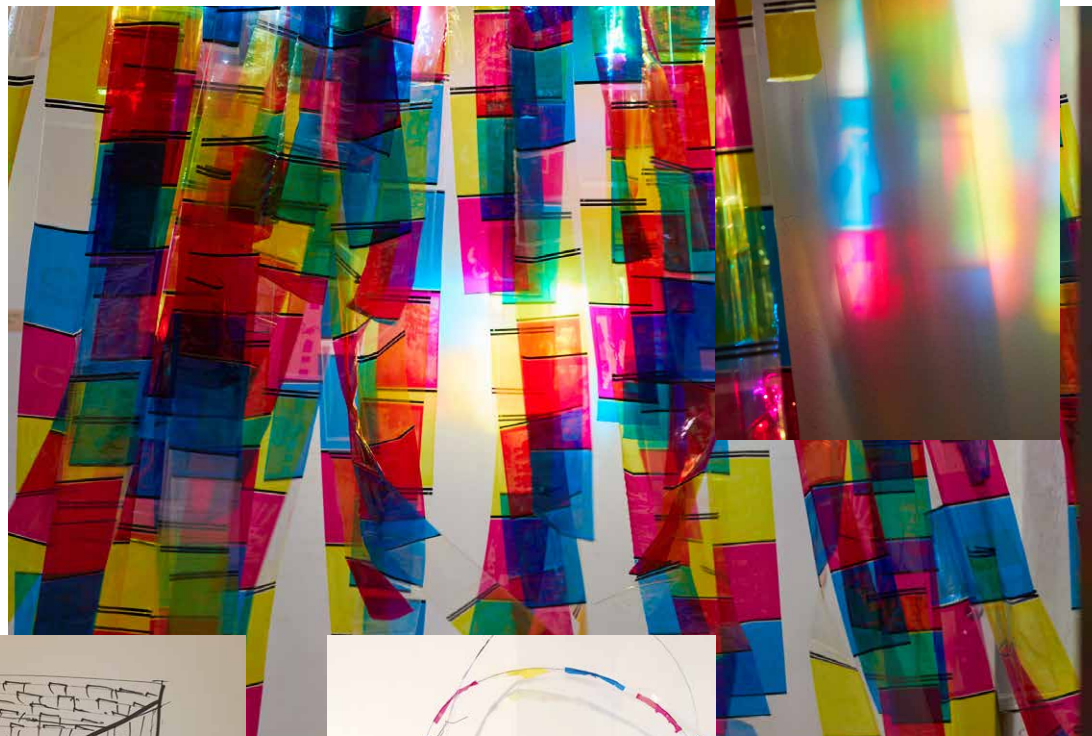
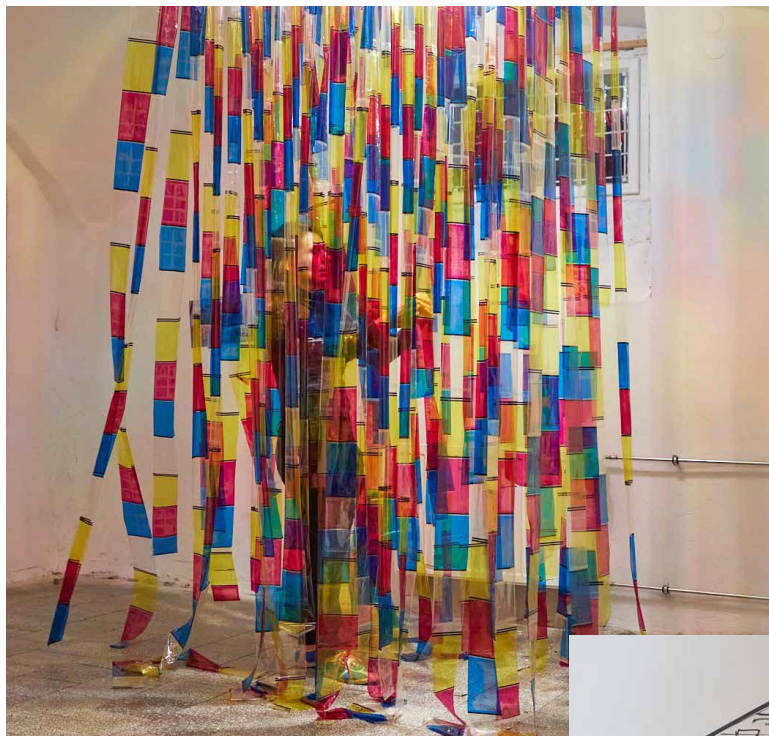

Prezentacja działania artystycznego:
2018 Photomonth Kraków
2019 Skład Solny w Krakowie

Proponowana praca. Prototypowanie.

Głową w Chmurze

Wideo z prototypowania instalacji:
<https://vimeo.com/527368378?share=copy>

instalacja, glitch, archiwum, CMY, piksel, pamięć, negatyw, moholy-nagy, backup day